

DVA NA KANAPI

Pozvolná regenerace

Smrt uznávané osobnosti Vladimíra Dědka, který byl duší Divadelního spolku Nové divadlo Mělník, znamenala pro soubor krutou ránu. Musel se postavit na nohy a začít budovat svou pověst znovu od základů. Mělničtí vstávají jako Fénix z popela a důkazem jejich aktivity je mimo hudebních inscenací mladší části souboru i konverzační hra *Dva na kanapi*, na jejíž realizaci se režijně podílel profesionální divadelník Karel Saffin. Ten

se bohužel na festival nemohl dostavit (stal se svědkem nehody a na dvánáctou hodinu dopolední dostal předvolání), a tak jsem uskutečnil rozhovor s jeho asistentem, dlouholetým členem spolku, hercem a také režisérem Ivanem Neubauerem.

V brožůře píšete, že váš soubor nabral dech s novou mladou krví, která se vychovávala především na pohádkách. Jak dlouho trvalo, než jste přešli na hry takového typu, jaký jsme viděli dnes?

Tyhle hry hrajeme odjakživa, jelikož obdobnému repertoáru se věnuje starší část souboru. Nyní má spolek dvě části. Ne, že by mezi sebou nekomunikovaly (smích), naopak. Musíme to ale nějak podělit. Mladé jsme si vychovávali na pohádkách a dnes jsou tak daleko, že mají mezi sebou autora, jenž píše muzikály – udělali např. *Libushi*, což bylo něco jako *Dívčí válka* od Čecha, ale s podstatně menším množstvím vulgarismů. Velice dobře zpívají. Druhá část souboru se stará zase o klasiku, kterou jsme hráli odjakživa. V mělnickém Novém divadle jsem již pětatřicet let, avšak takovéhle hry se v něm dělají už déle, jelikož soubor byl založen v roce 1951. V roce 2000 jsme přišli o je-

ho předsedu a zároveň režiséra, dramatika a duši Vladimíra Dědka, z čehož jsme se dlouho vzpamatovávali a konečně se nám to po roce 2010 začalo vracet tak, že jsme soubor omladili.

Jak rozsáhlý je tedy váš spolek v současnosti?

Stálých členů je tak kolem patnácti, ale když hrajeme pohádky nebo například *Libushi*, tak se s dětmi účastní tak třicet lidí, což se však střídá, tak deset se vždy obnovuje. I když vždy nezůstanou všichni, - je to takové variabilní - má náš soubor kolem třiceti lidí.

Přejdu nyní ke *Dvěma na kanapi*. Jak jste se k onomu textu dostali a čím vás zaujal?

Když nám umřel režisér, jedním z největších průšvihů bylo, že jsme nedokázali vybrat hru. Opravdu to chce sečtělého člověka, tudíž jsme několikrát na večerních představeních spolupracovali s profesionály. Dostali jsme

nabídku od Karla Saffina, že by rád něco udělal s amatérským souborem a přišel s touto hrou. Takže se jedná o spolupráci s profesionálem. Donesl nám hru, pobavili jsme se s ním, prokonzultovali škrty a on nás pak nechal dělat, na co jsme přišli, akorát nás korigoval.

Což znamená, že jste po smrti pana Vladimíra Dědka museli začít úplně od začátku?

Prakticky jsme začínali úplně znovu. Po jeho smrti jsme ztratili veškeré kontakty, které měl. Nyní opět navazujeme známosti, ale je bídne. Je pravda, že dříve to bylo mnohem snazší, zejména po roce 1989 a pak to klesalo, klesalo a dnes to již není ono. Profesionální zařízení nechtějí moc amatéry. Vždycky, když se nabízíme, říkají: „Vy jste amatéři, na vás by nikdo nepřišel.“ Když jsem ale mluvil například o *Libushi*, jednalo se o divácky úspěšnou hru. Protože v ní hrálo tolik dětí, chodili na ně tetičky, babičky, dědečkové, maminky, spolužáci atd., tudíž jsme ji hráli na Mělníku asi čtyřikrát a pokaždé jsme měli plno. Přesto když jsme na Mělníku byli třeba dříve více vyhlášení než dnes, tak na představení přišlo padesát nebo sto lidí a podruhé jsme jej nikdy nehráli. Reprízovat v našem městě se moc nevyplatí. Ale jak říkám, kdykoliv jsme si v současnosti chtěli někde zahrát, byl s tím problém, pokud se nejednalo o přehlídky, ovšem tolik jich není a na každou se člověk nedostane.

Divadelní spolek Nové divadlo Mělník

Marc Camoletti: Dva na kanapi

Divadelníci z Mělníka přivezli na letošní "Wintrovky" další příspěvek ke zde probíhající diskuzi o komediích na jevišti. V jejich podání jsme viděli konverzační komedii francouzského autora Marca Camolettiho.

Foto: Milan Strotzer.

Dva na kanapi je text, který rozehrává ústřední komickou situaci - přepažení bytu na dvě nepřátelská území, v nichž žijí rozvádějící se manželé.

Souboru mělnických se bohužel nepodařilo překlenout úskalí textu,

dostatečně slovem vytvářet situace a jednat. Čas jevištního dění probíhal v neměnném tempu i rytmu, nedocházelo k překvapování nás diváků a ani k překvapování samotných postav příběhu. A přitom právě neadekvátní očekávání událostí a nato jejich bláznivý průběh by mohlo být zdrojem naší zábavy (kromě slovního humoru, samozřejmě).

Inscenace začíná nepříliš šťastně šansonem Edith Piaf, který jakoby v kabaretu zpívá Bubble, milenka jedné z hlavních postav. I když je zazpíván dobře, není ve výsledku ničím jiným než ilustrací toho, kým že to Bubble vlastně je. Takže když po delší době po začátku vstupuje do děje, neudiví nás, koho že si to ten seriózní právník vede do bytu.

Ono vůbec použití písní ve hře nekoresponduje se žánrem a nevychází ze smyslu textu. Hned na samém začátku hry se seznamujeme s rozdělenou domácností, v níž mají manželé určený každý svůj prostor, nicméně

v inscenování příběhu se na tuto nej důležitější okolnost jaksi zapomene. Chvilku se aktéři do zakázaného pásma bojí vstoupit, aby hned vzápětí bez zjevných problémů překročili vytýčenou hranici. Dalších takových prohrůšků proti žánru, stylu i logice samotného příběhu bychom mohli vyjmenovat ještě mnoho.

Díky všem problémům, a zřejmě i pod vlivem "přehlídkové" zodpovědnosti se z lehké francouzské komedie, která by měla perlit, stal jen velmi pomalu ubíhající sled nevtipných a jen velmi málo zajímavých situací. Snad jedinými výjimkami byla scéna příchodu Roberta - Radek Šlangal poměrně přesně zveřejňoval pocity a reakce své postavy na nepředvídanou situaci, a pak scéna začátku druhé půlky, v níž Robert s Bubble zkoušejí dialog pro televizní vystoupení - oba představitelé používají přesnou míru nadsázky - a situace nás rázem zaujme.

I když naše reakce opravdu nebyla pozitivní, vážím si upřímného zájmu mělnického souboru o reflexi a přeju jim, aby se příště dařilo víc.

Kateřina Fixová

DS TYL Bakov nad Jizerou

Pam Valentine: Mezi nebem a zemí

I odpoledne pokračoval Wintrův Rakovník v komediálním duchu. DS TYL Bakov nad Jizerou přivezl do Rakovníka inscenaci hry britské autorky Pam Valentine Mezi nebem a zemí. Jedná se o hru zdařilou, nápaditou a zcela odpovídající potřebám souboru.

Příběh této duchařské romantické komedie se odvíjí podle osvědčené šablony, která může tématem a strukturou leckomu připomenout filmy jako Beetlejuice, nebo Duch. Nabízí jedno-
duchou a zcela jasnou zápletku, která je sama o sobě zdrojem jasně čitelných gagů. Soubor textu očividně rozumí, přesně ví, v čem jsou jeho přednosti a zvolil i vhodnou režijní a hereckou

Foto: Milan Strotzer.

koncepti, postavenou především na jednoduchosti a věcnosti projevu. Ta je znát i ve scénografickém řešení, kde je na scéně pouze to, co je bezpodmínečně nutné k rozehrávání situací.

V takové koncepci je ovšem důležité vzít v potaz všechny detaily, které na sebe berou význam znaku. Otázníkem tak může například zůstat, zda je bílá barva nábytku vhodně zvolenou, když bílá je od začátku nastavena jako znak světa duchů.

Jedna z výtek by také mohla padnout k několika málo situacím, ve kte-

rých není dostatečně vystavěné jednání postav a herci tak zůstávají buď pouze u slovního sdělení (např. celá úvodní situace), nebo u nepatřičného sentimentu. Oproti tomu v tomto ohledu přesně fungují výstupy postavy strážného anděla Jane Angelové (Magda Melicharová), která je schopná na relativně malém prostoru přesně naplnit svoji funkci a ještě ji ozvláštnit osvěžujícím hereckým nadhledem.

Problémy lze také spatřit ve scénicky nešťastně uchopených přestav-

bách, kdy se na jevišti na několik vteřin přestane cokoliv dít a herci poté musí tempo inscenace znovu budovat, nebo v nevhodně zvoleném hudebním podkresu, který naladí diváka na zcela jinou atmosféru, než se poté bude je na jevišti.

Celkově se ale jednalo o zdařilou inscenaci, zcela odpovídající schopnostem souboru, který ji dokázal, až na zmíněné jednotlivosti, naplnit lehkostí a humorem.

Adam Doležal

Divadelní spolek Tyl Rakovník
Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš:

ŠAKALÍ LÉTA

V páteční večer letošního ročníku Wintrova Rakovníka na nás do hlediště Tylova divadla doslova vtrhla záplava obrovské energie, se kterou přes čtyřicet herců domácího souboru odehrálo muzikál o době našťestí dávno minulé. Ona kolektivní energie je největší devízou tohoto představení. Je jasné, že jsme viděli výsledek jistě dlouhotrvající a vyčerpávající práce – muzikál vyžaduje zpívající, tančící i hrající interprety. Všechny složky inscenace jsou vyrovnané, nic není ponecháno náhodě, všechno slouží, jak má.

Považuji za velmi výhodné, že inscenace je uvedena a ukončena rámcem vzpomínek Dospělého Kšandy. Umožňuje tím nehrát příběh, dovoluje použít zkratku a spíše ve výsledku s jistou nostalgií ukazuje situace z doby konce padesátých let. Jednotlivé

sekvence jsou tudíž stavěny samostatně, mají fungující pointu, umožňují tak, jak to žánr muzikálu vyžaduje, plynule přejít do písničky.

V tomto nastoleném řádu inscenace jsme našli přece jenom jednu sekvenci, která má jisté problémy. Jed-

ná se o situaci v hotelu Internacional. (Situaci, ve které jsme nejprve svědky unylé písničky, věnované za klavírního doprovodu pana Prokopa

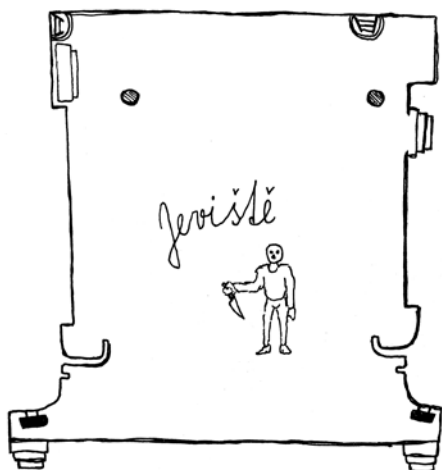
Aleně k narozeninám, a poté vpádu rokenrolu v podání Bejbyho.) V celkové kompozici této komplikované scény nejsou dostatečně v aranžmá vypíchnuty postavy, kterých se dění dotýká především. Jakoby byla důležitější samotná hudební čísla a jejich ilustrování než to, jaký účinek na postavy příběhu má.

Z vyrovnaných hereckých výkonů musím především vyzdvihnout postavu pana Prokopa v podání Vladimíra Lechnýře. Vytváří ji úspornými, ale velice účinnými prostředky. Jeho pan Prokop je hluboká postava, která vzbuzuje pochopení i soucit. K dalším výborným hereckým výkonům patří Teta Juříčková Hany Pilíkové, a v neposlední řadě celá klučičí parta.

Kladem inscenace je také velice funkční scéna, která umožňuje řešení přestaveb tak, aby zcela odpovídaly rytmu inscenace. Samozřejmě nesmím zapomenout ani na živou kapelu, bez níž by účinek inscenace zcela jistě nebyl dokonalý.

Poslední a vlastně největší hold patří režisérce inscenace Aleně Mutinské. Má můj obdiv nejen za celkový výsledek inscenace, ale také za zvládnutí početného kolektivu, v němž ti nejmladší i ti nejzkušenější tvoří jednu celistvou partu.

Kateřina Fixová

Když jsou herci i muzikanti šťastní...

HÁDANKA NA SOBOTU

Je vždy prvním vypravěčem a první zadá podnět k řečem. Příběh zná líp, než kdo jiný, však spíše slova, nežli činy. Radu kudy dál vždy dává tak herec se ho nerad vzdává.

Co je to?

Program:

Sobota 15. března 2014

Tylovo divadlo 10.00–11.30 hodin

Reza de Wet

POHŘEŠOVANÉ

Divadelní soubor Tyl Říčany

Tylovo divadlo 14.30–16.10 hodin

Pavel Kohout

podle románu Julese Verna

CESTA KOLEM SVĚTA ZA 80 DNÍ

Divadelní soubor Jiřího Voskovce
Sázava

Tylovo divadlo/jeviště

20.00–20.50 a 21.00–21.50 hodin (přidané představení)

Ruský kroužek při divadle V.A.D.
Kladno

CHARMSOVY PAŠIJE

Ruský kroužek při divadle V.A.D.
Kladno

Tylovo divadlo/Foyer 24.00 hodin
**VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ
A ZAKONČENÍ
PŘEHLÍDKY**

Vážení přátelé,
jsem velmi rád, že se mezi vámi našli již dva nálezci indicií. Věřte, že jste pokladu blízko, avšak získat jej jistě nebude jednoduché. Na to se můžete spolehnout. Je i vcelku roztomilé, že se po mě snažíte pátrat, jenže když nechci být viděn, nebudu viděn, když nechci být poznán, nebudu poznán a když nechci být na přední straně vašeho deníku s velkým titulkem: „Záhadná persona Wintrova Rakovníka odhalena!“, tak tam také nebudu. Tuto informaci vám nepíšu proto, abyste měli pocit, že se před vámi vychloubám. Jen bych vás chtěl upozornit, abyste své snahy a energii nevěkládali v mé odhalení. Něco takového je zcela zbytečné, ačkoliv se musím přiznat, že pro mě kolikrát zábavné (Leošem Janouškem skutečně nejsem).

Co se týče dneška: Ráno jsem se celkem zasmál, odpoledne jsem se zasmál

a i se trochu bál a večer jsem se zasmál a dokonce jsem měl tendence vyskočit ze sedadla a zatančit si s vámi rock'n'roll. Ačkoliv se tak nemusí zdát, přesně tenhle styl hudby miluji. Ještě se mi doma někde válí LP „The Great Twenty-Eight“ od Chucka Berryho, ale to jsem odbočil. Třeba takoví duchové mě také fascinují a dnes jsem byl velmi spokojen, jak s romantickou nadpřirozeně laděnou komedií, tak s večerním muzikálem. V druhém jmenovaném kusu jsem hodně sympatizoval s postavou tetičky, protože také hovořím s duchy a mohu potvrdit, občas bývají pěkně otravní. Jenže občas také velmi nápomocní. Právě i oni jsou zapojeni do celé akce s pokladem, jež vám nedá spát.

Inu, těším se na zítřejší vyhlášení. Budu ve foyer stát taky, ale vy si mě stejně nevěšimnete. Nebojte se, nejsem zlý. Jen mám zvláštní způsob zábavy.

S pozdravem váš šprýmař A.O.

